

Viering in de week van gebed voor de eenheid

Zondag 18 januari

We brachten binnen ieder een kruik met water en wilden daarmee laten zien dat eenheid kan bestaan in verscheidenheid. Hoe actueel in onze tijd, waarin juist het accepteren en respecteren van elkaars anders-zijn en anders-geloven onder grote spanning staat. De IS-uitbarstingen in Irak en Syrië, het geweld in Frankrijk, de strijd tussen Joden en Palestijnen in Israël: het laat zien hoe moeilijk het is om te accepteren dat geen enkel geloof, geen enkele waarheid mag overheersen over de ander. Het is van alle tijden. In de tijd van Jezus waren Joden en Samaritanen elkaars vijanden. De Samaritanen zijn in de ogen van de Joden een achterlijk volkje, het is oud zeer. Samaritanen zijn een mengelmoes van Joden die achtergebleven zijn na de ballingschap en zich vermengd hebben met heidense kolonisten. Ze kennen wel de Tora, de 5 boeken van Mozes, maar aan de profeten en geschriften hebben ze geen boodschap. En met de tempel van Jeruzalem willen ze ook niets te maken hebben, ze hebben hun eigen heiligdom op de berg Gerizim, tegenover de bron van aartsvader Jacob (we hoorden erover in de 1^e lezing). De Samaritanen waren boos op de Joden omdat zij hun tempel op die berg Gerizim hadden vernietigd.

Dit alles speelt door in het evangelie van vandaag. Daarom is het zo bijzonder wat Jezus vandaag doet: op de eerste plaats al *dat* hij door dit gebied van Samaria gaat (normaal gesproken lopen de Joden met een boog er om heen) en nog meer dat hij daar gaat zitten en iemand uit dat volk aanspreekt en dan ook nog een vrouw.....

Wij kunnen dat misschien niet zo goed aanvoelen wat voor een gebaar Jezus daarmee maakt. Hij breekt daarmee met alle gangbare normen en waarden, fatsoensregels. Maar de vrouw op haar beurt ook. Als zij de regels van haar cultuur had gevolgd, was ze verdwenen zodra ze Jezus zag aankomen en al zeker was ze geen gesprek met hem aangegaan.

Johannes wil ons laten zien dat 'door Samaria gaan' noodzakelijk is om de ander te ontmoeten, de ander die vaak zo verschillend is en die zo vaak gezien wordt als bedreigend. Jezus reikt de hand aan anderen. Juist de ontmoeting met mensen die anders zijn, doet ons groeien.

Ik moest denken aan de ontmoeting die we een paar maanden geleden hadden in de Andreas, naar aanleiding van het brute geweld in Irak en Syrië van IS tegen christenen en andere geloofsgemeenschappen, zelfs tegen eigen moslimbroeders en zusters die niet op hun manier de Islam beleven (eind augustus). We waren met zo'n 30 mensen bij elkaar, christenen, katholiek en protestant en anders, er waren joden en moslims. En in die verscheidenheid vonden we elkaar en konden we samen bidden en zingen, stil zijn en uitwisselen onze machteloosheid en woede maar ook onze hoop.

Dat heeft die Samaritaanse vrouw misschien ook wel gevoeld bij Jezus. Zij heeft in Jezus iets groters ontdekt, iets waardevollers dan het water waarvoor ze kwam. Ze laat haar kruik daarom achter en gaat terug naar het dorp om daar te vertellen over haar ontmoeting met Jezus. Haar geloof begon hier, bij de bron, waar ze in de ontmoeting met Jezus, ook een levensbron in haar zelf ontdekte; waar ze een bron ontdekte waar ze haar eigen geloof uit kon putten. En daarna ook daarvan getuigen. Ze ging het dorp in en vertelde wat haar overkomen was, haar geloof in de Messias die gekomen was en die haar weer opnieuw levensmoed, levenskracht had gegeven daar bij die bron.....

En wij? Hoe is dat voor ons hier, anno 2015?

Jezus laat zien dat het niet zo belangrijk is of je God aanbidt in Jeruzalem of op de berg Gerizim; god aanbidden of beter nog God ontmoeten gebeurt in de ontmoeting met je naaste. Daarin en in de manier waarop je de ander tegenmoet treedt, daarin komt God tot leven. Dat heeft de Samaritaanse vrouw ontdekt; ze heeft in de ontmoeting met Jezus ervaren dat zij er

mag zijn, zoals ze is. Als vrouw, als Samaritaanse en zelfs met haar verleden. Dáár begint zij weer te leven. Jezus oordeelt niet, veroordeelt niet, is niet bevooroordeeld.

En dat is nu juist wat wij zo misen in onze wereld vandaag de dag.

Wat wij vandaag in onze wereld ervaren is vooral dat wij mensen in hokjes zetten, etiketten opplakken, vooroordelen hebben. Wij praten over moslims – christenen; protestant – katholiek; wij – zij; werkend of werkloos en in de tegenstelling lijkt steeds de een beter dan de ander; de een meer dan de ander. Zou het begin van een oplossing voor alle ellende in de wereld niet kunnen liggen in het loslaten van al die hokjes en vooroordelen? Is dit niet de basis van ons aller geloof, vanuit die levensbron die Jezus vandaag aanbiedt aan de Samaritaanse, aan ons ook.....

En wij hier: hoe zit dat met onze levensbron? Wat is voor ons belangrijk? Een aantal van ons wil daarover kort iets vertellen.

.....

Ja, wij zijn hier misschien niet zo uitbundig in het getuigen van ons geloof als de Samaritaanse vrouw bij de bron destijds, maar de getuigenissen die we gehoord hebben zijn niet minder indrukwekkend. En ik geloof dat we steeds meer en steeds beter leren ontdekken dat we samen uit die bron van Jezus Christus mogen putten, dat we vanuit die bron samen kunnen optrekken om in de voetstappen van die Jezus te werken aan een betere wereld voor iedereen, aan het Rijk Gods, aan eenheid in verscheidenheid. Amen.